

samme Misforstaaelse. Et Andragende fra disse Arvinger om Hjælp kom Folkethinget ihænde og blev støttet af Folkethinget; men Flertallet, der støttede Andragendet og henviste det til Ministeren, var ogsaa af den fulde Overbevisning, at den kriminelle Side af Sagen havde foreligget Højesteret. Højesteret har imidlertid ikke havt Anelse om den kriminelle Side af Sagen undtagen ganske sporadisk; den har aldrig været for Højesteret. Der ser man, hvorledes Misforstaaelser kunne komme frem, og at jeg har Ret overfor den høitærede Justitsminister, naar jeg siger, at denne Sag er ikke fri for at have en kriminel Side. Ministeren har Ret til at have sin Opfattelse; det bestrider jeg ikke, men Behoerne kunne ikke have anden Opfattelse end den, de have. Følge egen Overbevisning og Opfordring fra Højesteretsadvokaten og Dommeren gik jeg til den berømte Mand Stemann og foreholdt ham at tage sin Erklæring tilbage. Jeg skal indbyde den Bemærkning, at hans Erklæring er af 19de Marts 1874, og at de 48 Arvboeres Erklæring, der gjendriver den juridisk til Punkt og Prikke, er af September 1874, altsaa yngre. Som sagt, jeg opfordrede Manden til at tage sin Erklæring tilbage, medens Advokat Heinrichsen opfordrede ham til at forny den. Det vilde han ikke, men han vilde heller ikke tage den tilbage. Jeg gjorde ham opmærksom paa hans Ansvar, at han maatte huffe paa, at Ingen kunde forlange af Højesteret, at den skulde være saaledes inde i disse slesvigste Forhold som en Mand, der har beklædt Posten som Formand for Højesteret i Slesvig. Han sagde: Det er ikke min Sag; jeg har afgivet min Erklæring, det er en for mange, jeg vil hveksen kalde den tilbage eller forny den, Enhver kan se, at den er yngre end den Erklæring, der gjendriver mig, og som jeg ved at gennemlæse Sagens Akter ikke har set. Foruden disse 48 Mænd og de mange Dokumenter om Kjøb og Salg fra den Vedkommende til hans Fader, som kjøber Stykker af Gaarden og selv senere tager denne Gaard, han selv har kjøbt Stykker af, foruden Alt dette foreligger der mærkelige Vidnesbyrd af levende Vidner, der have forklaret, hvorledes Sammenhængen var paa Skiftedagen. Der foreligger her Noget, der efter min Mening indeholder det allerstærkeste Bevis. Der blev paa den nævnte Dag i 1825 ikke overdraget een Eiendom, men tre eller fire; det var en samlet Gaard, sammensat af Huslodder under en oprindelig Gaard. Gaarden hidrører fra Konens Side, og det er det, der har støttet Stemann og gennem ham Højesteret; men de andre Jordlobber vare utvivlsomt komne ved Arv fra Mandens Side og kunde aldrig efter slesvigst Lov overføres paa Konen. Det er under Rettsproceduren anerkjendt af vedkommende Moderpart, at det var rigtig, at disse Jordlobber havde de kjøbt, men naar man saa under Proceduren spurgte dem: Hvorfor i Alverden kjøbe I,

hvad der er Eders Eget, bleve de Svar styblige. Paastanden er kommen frem under den strenge processuelle Form, den er ikke bleven benegtet og er altsaa anerkjendt. Derefter maa man ikke falde i Forbauselse over, at Jurisdiktionen foruden Arvingerne i Særdeleshed lægger Vægt paa det Spørgsmaal; thi det er uberegneligt, hvilke andre lignende og ikke lignende Tilfælde der kan komme til at lide en lignende Skjæbne. Jeg skal fremdeles nævne som en rent ud utilgivelig Feil fra Stemanns Side, at han i Slutningen af sin Erklæring siger Noget, som er fuldstændig faktisk, objektivt usandt, og denne Erklæring produceres saa ved Højesteret! Han siger i sin Erklæring, hvad jeg skal kunne dokumentere, hvis Noget modsiges mig, at Livsten, om den Forurettedes Moder var Eier eller Brugshaver, var opkommen for længere Tid tilbage. Nei, det er atter vildledende, thi Ingen anede Moderens Forbring, før Manden var begravet. Naar man kan begaa slige Feil og tro, at det er Hovedsagen i vedkommende Dokument, om der er bestemt en Aftægt eller ikke til en Enke, som aldrig nogensinde kan faae en Aftægt — jeg siger, at, naar en Mand kan gjøre sig styblig i saadanne Feiltagelser, saa kan man ikke tro et Ord af hele det øvrige Indhold af hans Erklæring.

Formanden (Krabbe): Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at det ærede Medlem bør moderere sine Udtryk noget mere, naar han taler om Erklæringer fra Autoriteter eller private Mænd.

Steenstrup: En Mand, som paa den Maade har udtalt fra den ene Partis Side afgivet en Erklæring, hvormed han siger, jeg har ikke forlangt den forelagt for Højesteret, heller ikke at den ikke skulde forelægges; imidlertid blev den forelagt Højesteret og han vidste hvor farlig den var — ja, naar man ikke maa omtale Sligt i stærke Ord, veed jeg ikke hvad. Jeg skal nu gjøre opmærksom paa, hvad de Herrer ville erindre, at, da denne Sag første Gang kom herind i 1876 til Andragendeudvalget, blev den af dette anbefalet henvis til Justitsministeren og blev ogsaa henvis til ham, navnlig motiveret ved, at den høitærede Minister vilde undersøge Befolkningens Stemning i den Sag. Da det ikke førte til noget for Medlemmerne her i Salen fyldestgjørende Resultat stillede under Finantslovens Behandling 1876 3 Medlemmer her i Thinget, det ærede Medlem for Næstved (Leth), Nørresundby (Suel), og jeg et Andringsforslag om at bevilge disse Arvinger 24,000 Kr., selvfølgelig ikke i den Tro, at det dengang, da Thinget endnu var abeles uvidende om Forholdene, kunde blive bevilget, men for at faae Sagen under Diskussion. Dette Forslag blev velvillig modtaget af Finantsudvalget, men naturligvis med